

Onze meening is, dat er thans in ons land een dusdanige noodtoestand bestaat op het gebied der geslachtsziekten, dat men den Nederlandschen arts er zeker van zal kunnen overtuigen, dat een efficiënte bestrijding met „case-finding” en „case-holding” alleen mogelijk is, als hij zijn medewerking verleent door te voldoen aan de wettelijke verplichting om patiënten, die zich in een besmettelijk stadium aan de behandeling onttrekken, aan de overheid op te geven en hij daarnaast ook zijn hulp wil verleenen bij het opsporen der infectiebronnen. Hoe dit verder bereikt kan worden zal elders meer uitvoerig worden besproken.

Rotterdam, 14 Januari 1946

E. H. HERMANS

C. PH. SCHÖKKING

1) Zie onder andere *Rapport No. 83 Ministry of health*, London. Anti-venereal measures in certain Scandinavian countries and Holland, en CAVAILLON, *Les législations antivénériennes dans le monde*.

OUD EN NIEUW

In een artikel, gewijd aan de jaarswisseling, neemt prof. VAN RIJNBERK het op voor diegenen in de medische en vooral de Universitaire wereld, die getroffen zijn door de besluiten van de zuivering.

Het is natuurlijk ieders goed recht om over de juistheid en rechtvaardigheid van de tot nu toe genomen maatregelen van meening te verschillen en gelukkig kan deze meening tegenwoordig ook weer onomwonden gezegd worden. Bedenklijk is het echter, wanneer hierbij onjuiste en misleidende argumenten worden gebruikt.

Ik citeer als karakteristiek voorbeeld de volgende zin:

„Het is begrijpelijk, dat wie in de periode der bezetting zichzelf, zijn hebben en houden, zijn gezin en leven voor de bevrijding actief heeft veil gehad, zichzelf waardevoller acht dan hen, die op eigen wijze, naar eigen inzicht slechts door passief verzet de goede zaak hebben trachten te dienen”. Hierin wordt de voorstelling gegeven, alsof het verschil inderdaad gelegen was in het actieve of het passieve verzet. Beide zouden de goede zaak dienen, alleen het eerste zou gevaar voor leven, have en goed opleveren. Nu heeft de bezetter ons afdoende getoond, dat *iedere* vorm van verzet ernstige gevaren voor den betrokkene opleverde. Het was juist zoo'n bedroevend feit voor ieder, die den Universitairen strijd van nabij heeft gade geslagen, dat zelfs de kleinste aanduiding van risico voldoende was om een aantal hoogleraren ertoe te brengen het hoofd in de schoot te leggen en de *verkeerde* zaak te dienen.

Maar dat is nog niet het ergste; het is misschien onredelijk om van iemand, die zijn geheele leven in de rustige sfeer van wetenschappelijk onderzoek heeft doorgebracht, persoonlijke moed en bereidheid tot zware offers te verlangen. Eén hoogleraar, dien ik nog steeds respecteer, heeft mij eens ronduit gezegd, dat hij het niet aandurfde om zich aan de gevaren van arrestatie en concentratiekamp bloot te stellen.

De na-oorlogsche maatschappij moet vooral voorzichtig zijn in het vellen van een oordeel over mensen, die door de bezetting voor problemen werden geplaatst, welke vreemd waren aan hun geheele wezen. Maar onvergeeflijk en onaanvaardbaar is het, dat men thans tracht hun houding goed te praten met onjuiste argumenten en verkeerde voorstellingen der werkelijkheid, zooals in het hier geciteerde artikel. In het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* heeft men dergelijke argumenten na de bevrijding herhaaldelijk kunnen aantreffen.

Het zou wel eens kunnen blijken, dat de „rots van vertrouwen”, waarop volgens prof. VAN RIJNBERK het *Tijdschrift* gebouwd is, minder stevig is dan de redactie zich voorstelt!

Rotterdam, 20 Januari 1946

M. G. PANNEKOEK

OUD EN NIEUW

Het hoofdartikel van professor VAN RIJNBERK heeft mij veel voldoening gegeven en ik heb het met zeer veel genoegen gelezen. Misschien zal niet ieder collega het met mijn oordeel eens zijn, misschien zal deze of gene, openlijk of ondergronds, er slechts blaam voor over hebben. Eenige toelichting hoe ik tot deze reactie ben gekomen, meen ik niet behoeven te geven.

Naarden, 19 Januari 1946

L. L. POSTHUMA